

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 177. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515389375616/facsimile.pdf> (tilgået 14. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

prægtig! det skal vi ha' nydelig! extra,» og saa videre. Men tilsidst fremkom Fiedler med en splinternye Composition, som han ordentlig med et glubsk Gefjæs holdt Herredsfogden lige op under Næsen, og som afpressede denne et A hi der gik igjennem flere Takter, og endte smorzando. »Den smager ham» raabte Kammerraaden. »Det troer jeg nok» sagde Fiedler, »det er en nye Quartet for fire Violiner.« »Hvordan skal vi faae den?» spurgte him i sørgelig og næsten grædende Tone. »Vel skal vi det» svarte den Anden; »De, og jeg, og Assessoren, og – Hr. Rectoren; han kan; det veed jeg.« »Bravo!» skreeg Herredsfogden, og bukkede sødt smilende for mig – »men hvad er det der ligger?» ihm!» svarte Fiedler; »det er noget som vi ikke kan bruge; man har sendt mig det med det øvrige – en stor italiensk Aria med Accompanement af Violin, Violoncel, Fagot og Føboe. Instrumenterne har vi; men hvor er Soloen?» »Det var muligt, Alice kunde» tog den ene Jomfrue Hansen Ordet; »hun synger flere saadanne græsselige lange Tingester – jeg vil gjerne vise hende den –« – gjør det, bedste Jomfrue!» raabte Herredsfogden, men Fiedler sagde med foragtelig Mine: »Pyt! – skal vi prøve Quartetten?» – Den gik, dog ikke uden adskillige Smaafejl, ved hvilke Stadsmusikanten snærrede, eller stamppede i Gulvet.

Saamange af Selskabet, som ikke forstod eller ikke yndede Musik, listede sig efterhaanden bort, og toge fat paa anden Slags Spil – jeg mæner Kort og Tærninger. Og saaledes bleve vi Kunstens Dyrkere, med nogle faae Tilhørere og Tilhørerinder, overlode til os selv og vor Ørensløst.

Det var bleven Aften. Vi vare ifærd med en Symphonie, da jeg under en Pause seer et Fruentimmer, som jeg ikke før havde bemærket. Hun stod ved Siden af Jomfrue Hansen lige nede ved Døren, og hørte til med nedslagne Øjne. I Haanden holdt hun en Rulle Papir – det maatte være hende – Alice! men uagtet min højt spændte Nysgjerrighed, kunde jeg kun skjænke hende et flygtigt Blik; thi Musikken rev mig med sig. – Symphonien var ude. Hun traadte frem, langsom, beskeden men ikke bly. »Pyt!» sagde jeg i mine egne Tanker, da jeg nu nærmere betragtede hende – »smuk Figur; men intet udraarket Ansigt – saa koldt, saa livløst!» Hendes Øjne saae jeg endnu ikke, og først længe derefter; thi de bedækkedes næsten halvt af Øjenhaarene; og hun fastede dem ikke paa Nogen, de foer kun ganske flygtigt over dem hun talte med. Hun traadte hen til os, udfoldede Rullen, og sag-

de med en tvungen Udtale, der tilkjendegav hendes franske Herkomst: »jeg kjender den Soprano, og ar den synget før; med Assistance af di min Ærret! → Hvo der nu gjorde store Øjne, det var alle vi Ærret; men ingen større end vor Capelmester; hans Ansigt blev en halv Gang saa langt som ellers; han gloede paa hende, som om han ikke rigtigt havde fattet hvad hun sagde. »Hvem før' an?» spurgte hun med et flygtigt Øjekast omkring i Kredsen – »jeg – jeg« svarte han hurtigt, anviste hende bakkende Plads foran sin egen Nodestol, fremtog og fordelte de ledsagende Stemmer med ualmindelig Væverhed.

Jeg fik ingen – hvormed jeg var vel tilfreds – og stillede mig mellem de faae Tilhørere. – Hun saae sig tilbage, Fiedler nikkede til sine Medspillende, og pegede med Buespidsen paa Noderne; hun tog sine i begge Hænder – de vare i Sandhed smukke – satte den højre Fod frem, den var nydelig, klappede tre Gange med Taaen, og – Da jeg forgangen Aar førstegang saae Roat gaae op; da han stod der med Balancestokken – en heel Skibsraa – i Hænderne, vuggede sig frem og tilbage med Ryggen til Styttten, traadte rask ud paa Touget og snappede Foden tilbage, som om han tvivlede paa dets Styrke – da følte jeg en Beklemmelse, en ængstelig Uroe: »Vil han? tør han? kan han? Om han selv bliver bange, svimler – om Touget brister → Men da Musikken saa stemmede an, da han med Kraft og Sikkerhed vendte ind paa denne smalle Broe mellem Liv og Død – da lettedes mit Bryst, da følte jeg, at med *ham* havde det ingen Fare.

Saaledes følte jeg her en vis Benouelse, da jeg saae den unge Pige med saa yderst vanskelig en Opgave for sig, blandt saa mange skarpe Kjendere. Men saasnart hun intonerede og det med en Virtuosas Sikkerhed, Kraft og Fylde, da hendes Sølvstemme gjenneinfoet mig som et electrick Stød, da følte jeg og med en Slags sød Forskrækkelse hvor vis hun var i sin Sag. Nu først vovede jeg ret at betragte den Mund, der udsendte saa herlige Toner. Men saaledes var den ikke smuk – Man borde heller aldrig see paa en Sangerinde, eller og skulde hun være maskeret; hvad har Øjnene hos hende at bestille? mine vendte jeg ogsaa bort; og nød nu en Henrykkelse, som ikke blev afbrudt før Sangen; Instrumenterne havde jeg slet ikke hørt.

Med en let Bøjning leverede hun sit Blad til den forbausede Concertmester; med nedslagne Øjne og et svagt Smil modtog hun de fra alle Kanter indstrømmende Taksigelser, og gik derpaa hen til Husets